

Röck Gyula: Arc- és alaktan I. rész

KARAKTEROLÓGIAI TANULMÁNY

A természet bölcs urának és teremtetőjének,
az Örökkévaló Istennek:

JÉZUS KRISZTUSNAK

— aki által minden lett, ami lett —

— minél nagyobb dicsőségére!

Ajánlva

BAGÓ MIHÁLY

úrnak

hálám s tiszteletem jeléül.

Mottó:

*Két út van. Egyik az emberek írásainak — a mulandóságnak az ismerete;
másik az Isten írásainak — az örökkévalóknak — az ismerete.*

I. Bevezetés.

Egyesek már a találkozás első pillanatában keresik az arcon át az embert, ösztönösen érezve, hogy egyszeri meglátás több, mint száz más egyéb. Mások az ember belső kisugárzásából mintegy megérzik, azaz érzésben veszik át az illető egyéniségét. Mindkét ösztönösség évezredes bennünk, amit a régiek is ismertek, de ezen ismeret nagy általánosságban sohasem lett közkincs, mert egyrészt a nagy többség — amelyre nem előnyösek e tan tételei — tagadja azt, másrészt mi hasznát se veszik a — haszonlesők...

E könyv célja az emberek, illetve önmagunk megismerése. Amíg nem ismerjük önmagunkat és ama végső ideált, amely felé alakulni és fejlődni kell, addig nem is lehetünk önmagunk irányítói, hanem csak a sors, illetve a körülmények és tömegszokások kormány nélküli sajkái. Minden ember önmaga átka vagy áldása, vezérelve szerint s ezért burjánzik egyik lelkében — mint dudva — a bánat s békétlenség, másikában — mint ápolásra szorult nemes növény — az öröm, béke és vidámság.

Kettős az ember, test és lélek. Testisége — érzéki élet, tápélet, idegélet — épp úgy, mint lelkesége — értelmisége, érzelmisége és akaratisága — három-három irányban működik. Ezek összehangosításától függ boldog- vagy boldogtalanságunk. Ezért kell megismerni magunkat úgy testi, mint szellemi, azaz lelki oldalról is, annál inkább, mert minden megismerés az Isten megismerése is! Aki nem ismeri a maga gépét, az nem is tudja azt kezelni. A test se más, mint gép, a lélek gépe. Műszer az anyagi világon való megnyilvánuláshoz.

Létünk az örök volt-van-lesz pillanata. Eme nagy öröklétben attól függ úgy földi, mint mennyi boldogságunk, hogy mennyi filozófiai és etikai, azaz értelmi és érzelmi értéket — tőkét — szereztünk s mennyire tudtuk azokat úgy magunkban, mint magunk körül összehangosítani. Az értékszerzés alatt azonban nem a dolgok és törvények megismerését értjük, hanem azok átélését.

Mivel az ember kettős, kell, hogy mindkét mivoltában megismerjük, azaz formájában és szellemében. Formájának megnyilvánulása, azaz külseje közismert. Ez a külső forma, mint árnyképe a léleknek, mindig megfelelően szép, vagy rút, illetve harmonikus vagy diszharmonikus az illető lelkesége arányában. A szép alatt persze az idomok és vonalak szépségét értjük, nem pedig a fiatalság üde színét.

Amíg a forma, tartás, mozdulat, hangszín az ember jelenét mutatja, addig világnézete a jövőjét. Egyik a ma, másik a holnap emberének a váza. Ki mit olvas, ki mint gondolkodik és érez, olyan marad vagy lesz, azaz állati vagy emberi, mert a gondolkodás iránya, minősége és mennyisége az, amiből kinő — nemesül vagy romlik — az érzés, akarat és tett, vagyis az — új ember.

E könyv csak az általános nézőpontokat, a kulcsot nyújtja, mert nem a tételek tömege, hanem a törvények ama kulcsa a fontos — ha nem magoltatni, de gondolkoztatni is akarunk —, amelynek alapján a tételeket hozták. Az arc- és alaktan soha nem csal, soha nem téved, csak ott van kivétel, ahol a gondolkodás — azaz világnézet — megváltozott, például hitetlenből hívő, vagy fordítva, hívőből hitetlen lett s noha újabb világnézete után igazodik már megnyilvánulásaiban, de idomzata még nem alakult. Ilyen kivételek azonban ritkák, de vannak.

Ilyenek a terhelt arcú jó emberek s a szent arcú bűnözők. Egyik lefele, másik felfele megy életútján...

Aki megtanult nézni, az fog tudni látni is. A nézni tudás a bölcsesség nyitja, a látás annak telje; fokozatai: a fogalom, ítélet, következtetés és az ihletet megérezés. Aki nem tud nézni, az bámul. Az ilyen, ha az egész világot is beutazza, olyan marad, mint aki nem látja ruhától az embert, fától az erdőt, forma mögött a lényeket, rang mögött az egyéniséget, Ácsfián az Istenfiát... Átlátni a formán és felismerni, hogy a természet sohase túloz, minden túlzás — úgy a túl nagy, mint a túl kicsi a megrontott természet jele, ez a bölcsesség egyik előfeltétele, amely nélkül senkise juthat a dolgok lényegének a megismeréséhez, a külsőn át a belsőhöz, alkotáson át az alkotóhoz, testen át a szellemhez. Már pedig akkor csak a látszatvilágot ismeri, ami pedig maga az áltudomány, mely nem jutott el a tapasztalattól a megsejtésig, a világtól az Istenig.

Szellemi voltunk igaz névjegye: testi formánk; egész raktárkészletünk mennyiségi és minőségi mérlege, csak ismerni kell ama mínuszokat és pluszokat, melyeket a lélek jóra vagy rosszra hajló erői vésnek és faragnak a testre.

Figyelni s tanulni ezer alkalom van naponta. Az első azonban végignézni az állatokon s megfigyelni azok megnyilvánulását, mozgását, érzékiségét, örömét, haragját, majd a primitív emberekét — színesektől fehérekig, — végül a kiválókat, azaz állatkerttől pantheonig mindent s akkor átlátunk minden tisztánlátást zavaró rangon, képzettségen, származáson s meglátjuk, ki hol áll az állat és az ember, avagy az ember és az Isten között... Hol és miért csak ott... Mi az uralkodó benne, az állati vagy emberi? Nem csak egy olyan nagyság-e az illető, akinek feje és tudása felemésztette nemesebb részét: szívét és érzéseit... S megismerjük, nem csak szellemi torzulatok vagyunk-e sok tudással és érzékiséggel megterhelten, de bölcsesség és szeretet nélkül; olyan, mint aki mindent tud a hiábavalókból és mulandókból: nyelvet, zenét, táncot, modort, illemt és nagyzást — de semmit az örökkévalókból, az Isten igazi, azaz ama törvényeiből, melyek a felsőbbrendű embernek Istennel, másokkal és magával szemben való örök törvényeire és követelményeire megtanítanak. Már pedig ezek nélkül az egész élettanfolyamunk, amit bölcsőtől koporsóig járunk, nem ért semmit, akár csak ama rossz diák éve, akit osztályismétlésre utasítanak...

S ma, amikor annyira meg van tévesztve az emberiség épp az igazi keresztény, illetve szentírási szellemet mellőző nevelés folytán, — hogy más életcél és életértéket nem is lát, nem is ismer, mint a diplomát, rangot, pénzt, babért, dicsőséget, evést, ivást, szeretkezést, sportot és önimádást, — feltétlen és elengedhetetlen szükséglet rámutatni, hogy az ember igazi és örök, jobban mondva egyetlen értéke egyedül az ő egyénisége, illetve lelkülete, mert ez — ő! Ez és semmi más. S ez az, mely őt lelki fajsúlya szerint felsőbb vagy alsóbbrendű életbe sodorja, képletesen mondva: állatiba vagy istenibe idővel...

Minden ember annyit ér, amennyi az ő lelki értéke és oda való, ahova vágyai és céljai húzzák, állati vagy isteni életbe.

És minden ember annyira nagy, amennyire le tud hajolni. Viszont minden ember annyira kicsi, amennyire felfele kapaszkodik.

Ezen a téren a minta az — Ácsfia, — a jutalom ellenben az — Istenfia. Egyiket át kell élni, hogy a másikká legyünk.

Minden ember az, aminek látszik, nem pedig az, amit álarca, a világi maszk mutat, ami a testtel elmúlik, ami nem a lélek sajátja.

A karriér nem a rang és pénz, sem nem a tekintély és hatalom, vagy dicsőség megszerzése, hanem az állati ösztönöknek isteni ösztönökké való átnemesítése, ama evolúció, mely az állati képmásból isteni képmást farag...

Nem az a fontos tehát, hogy mint jelentünk meg e világ formatárában, hanem hogy mely irányban alakulunk, mert többet ér egy alulról fölfelé haladó rúd, mint egy felülről lefelé süllyedő szép... Mert az irány, az út, a cél a — jövőnk.

Ilyen elvek és tételek után persze, hogy kevés megértésre várhat az arc- és alaktan, de hát az igazság sohse csinált e földön — karriért...

Végre, amint a Szentírás se arra van, hogy másnak hirdessük, hanem, hogy mi éljük át, úgy az arctan is nem a mások, hanem a magunk hibáinak a felismerésére, hogy meglátva gyengeségeinket és hajlamosságunkat, elkezdhessük azt a kúrát, amit az üdvözülés előfeltételének, léleknemesítésnek mondunk.

Az itt-ott bántóan erős igazság ne fájjon senkinek, kivételek vannak és ami főbb: lehetnek ha(!) szembefordul a bennünk alvó isteni, a bennünk élő állatival... Ismétlem, hiba nélkül senki sincs. Tökéletesnek csak a tökéletlen látja önmagát...

forrás és folytatás: <http://betiltva.com/new/rock-gyula-arc-es-alaktan-i-resz/>

*

RÖCK GYULA - MEK

Röck Gyula: Az Antikrisztus és a Hamispróféta

<http://mek.oszk.hu/05000/05041>

Röck Gyula: Az egészség természetes előfeltételei és a vegetárizmus

<http://mek.oszk.hu/09000/09010>

Röck Gyula: A felsőbbrendű élet

<http://mek.oszk.hu/09000/09011>

Röck Gyula: Jézus megkísértése

<http://mek.oszk.hu/05900/05905>

Röck Gyula: A misztika története

Tanulmány

<http://mek.oszk.hu/06100/06156>

Röck Gyula: Mit tenne ma Jézus?

<http://mek.oszk.hu/06600/06623>

Röck Gyula: Regnum Marianum

Mindszenti Gedeon Magyarország védasszonya című verse nyomán

<http://mek.oszk.hu/06500/06541>

Röck Gyula: Szűz Mária ismeretlen élettörédei

Tanulmány

<http://mek.oszk.hu/06500/06562>

Röck Gyula: A Teremtés

Elvek színjátéka

<http://mek.oszk.hu/06100/06189>

Röck Gyula: Utolsó idők és korunk

<http://mek.oszk.hu/08700/08704>

